

Sven och Maja, eller Kärleken på
landsbygden. Lyrisk comedie, uti
två acter...

Envallsson, Carl,

1700-1829

ENVALLSSON

SVEIV OCH MAJA

ENVALLSSON, C.

Nit. Sv.
Dram.
(P. 2)
1700-1829

SVEN OCH MAJA,
ELLER
KÄRLEKEN
PÅ
LANDSBYGDEN.

LYRISK COMEDIE,

UTI

TVÅ ACTER.

Af Hr ENVALLSSON.

Upförd på Svenske Comiske Theatern första gången
den 11 Martii 1789.

STOCKHOLM,
Tryckt hos ANDERS ZETTERBERG.
På Författarens förlag.

SAVED ON 11/11/11

RECEIVED

LIBRARY

PERSONER.

FADER INGEMAR. Mjólnare.

FADER KROK. Fiskare.

MAJA. Fiskarens Dotter.

SVEN. Mjólnarens Son.

BERTRAND. Enfaldig Bondedrång i Bygden.

SPELMÄNNER, efter Landsvis.

BONDFOLK af bägge Könen.

Händelsen är i ett Landskap, där en Grefves
Slott är i negden, vid en Mjólnares och en Fiskares
boningsställen.

Theatern visar ett ställe på Landsbygden, där en Å flyter
igenom. På ena sidan är en Qvarn, där Mjölaren Fa-
der Ingemar bor. På den andra är Fiskaren Fader Kroks-
hus. Några ekstockar stå vid stränderne å ömse sidor.

KÅRLEKEN
PÅ
LANDSBYGDEN.

FÖRSTA ACTEN.

FÖRSTA SCENEN.

När Theatern öppnas, ser man en hop Bönder af åtskil-
liga åldrar ro framåt ån under glättig sång. De paslera
uti sina jullar så, at Theatern under hela Scenen är full-
komligt occuperad,

EN GOSSE.

TON: *Senzir avec ardeur flamme discrete &c.*

Fjorton år å lå ringa,
Men mitt hjårta begår en vån . . .

DE ANDRE,

Sök den!

A

GOS.

Kärleken på Landsbygden.

GOSSEN.

Gullet plår flickorna tvinga,
 Fattiga gossar få springa —
 Fjorton år å lå ringa,
 Men mitt hjärta begår en vän. . .

DE ANDRE.

Sök den!

CHÖR.

Alldrig så kyssk en flicka log,
 At hon ej Kärlekens bojor drog;
 Såger defs föta mun ej nog,
 Märk på den blick defs öga tog. —
 Den som tillber kan locka
 Dygdernas helgaste docka;
 Slavven och smickrarn gynnas med fog —
 Alldrig så kyssk en flicka log,
 At hon ej Kärlekens bojor drog.

EN BONDE.

När åf min lilla Greta
 Första kyssen jag ville få . . .

GOSSARNE.

Nå, nå?

BONDEN.

Lofsa hon nog te streta,
 Jag fick ändå, må veta . . .
 Nu säger lilla Greta,
 At den första år värst te få.

GOSSARNE.

Ja få!

CHOR.

Alldrig få kysk en flicka log &c.

EN DRÅNG.

Trollungen, min Annetta,
Ingen mot henne liknas kan.

DE ANDRE.

Min sann?

DRÅNGEN.

Hon å just den rätta,
Hjärtat i knip te fåtta —
Trollungen, min Annetta,
Ingen mot henne liknas kan.

DE ANDRE.

Min sann!

CHOR.

Alldrig få kysk en flicka log,
At hon ej Kärlekens bojor drog;
Såger defs söta mun ej nog,
Märk på den blick defs öga tog —
Den som tillber kan locka
Dygdernas helgaste docka,
Slafven och smickran gynnas med fog;
Alldrig få kysk en flicka log,
At hon ej Kärlekens bojor drog.

ANDRA SCENEN.

MAJA, kommer ensam från sin Fars
hus och bär några kläder i en korg till än, at tvätta.

TON; *Ballet i Armide.*

I.

I menlöshetens dagar
Hur ljust at ömma känslor ha!
Fast hjärtat ofta klagar,
Mån Guden vill bedra?
Nej, Ungdomens Herdinna,
Som skön och forgfen går!
I kärlek skall du finna,
At fällheten består.

2.

När våren ofs befökte
Med sina lekars glada tropp,
Jag gofsars oro ökte,
Men ingen gaf jag hopp;
Nu Sommarns mildhet hunnit
Åt hjärtat värma ge,
Jag ren mig eldad funnit
Och vill min fällhet se.

3.

När denna strand jag söker,
Med lätta steg jag alltid går,
Fast sig min oro öker
Och hjärtat häftigt slår;

Då dagens slut jag hinner
Jag sysslan slutat har,
Men lågan hos mig brinner
Ej någon ända tar.

TON: När en Ålskling man återser &c.

Är det lastbart at vara kär?
Är det ett brott at hjärta äga?
Nej, den öm och kånslöfull är
Sig ensam dygdig kan säga.
Du som jag älskar .|. — Min vän .ack ja!
Du skall min kärlek evigt ha.

2.

Vid detta tråd jag söka vill,
Under defs löf at skugga njata;
Bjuden öme Zephirer till,
At för en stund mitt öga sluta!
Men ingen skugga .|. det ges . . ack, nej!
Dir Gudens välde hinner ej.

3.

Sjelf min Ålskling jag söka ej tör,
Årbarheten på hjärtat bör vinna;
Men mitt hjärta mig oskyldig gör,
Om tjelf han sig skulle infinna.
Nu är han borta .|. — Ack! i en dröm
Må han sig visa, glad och öm!
(Hon somnar in med sin klådkorg vid sidan.)

TREDJE SCENEN.

FADER INGEMAR. SVEN, vid damluckan på andra sidan, MAJA, under trädet.

INGEMAR.

Ton;

Hjelp mej at luckan sluta,
 Å sluta sjelf ditt prat!
 Jag åf min qvarn vill njuta
 Godt öl å tårflig mat;
 Men när vår nådig Grefve
 Till högtid bjuda kan,
 Om vi då hemma blefve
 Det ginge aldrig an,
 Det ginge aldrig an.

(De gå ner på Theatern.)

NY TON;

Våra Målnare-gosfar man finner
 Kistliga, listiga, lustiga djur;
 Vatnet få hållt uti fallet ej rinner,
 Som de å viga te springa på lur.
 Pickpicke, pickpicke! hjärtat slår,
 Pickpicke-pick — som klappen går.

2.

Tupparne våga båd hals och tunga,
 För at om mornarne väcka dem opp;
 Men hörs en vacker höna blott sjunga?
 Strax de åro i fullt galopp!
 Pickpicke, pickpicke! hjärtat slår,
 Pickpicke-pick! — som klappen går.

3. Kom-

3.

Kommer en grann-mor om måld at tals.
Aj! då år faller så trögt i sitt lopp;
Men kommer dottren till dem at mala?..
Hej! då slåpps hela damluckan opp!
Pickpicke, pickpicke! hjärtat slår;
Pickpicke-pick! — som klappen går.

4.

Moten Rival på de hjälpsamme vara,
Når han säcken på lassët tar:
Lycksam resa når hem han skall fara! —
Men sen i qvarnen med flickan kvar . . .
Pickpicke, pickpicke! hjärtat slår,
Pickpicke-pick! — som klappen går.

SVEN, blir varse Maja,

TON: *De Bacchus la veine est glacke &c.*

Ack! se där på elfvens andra sida! —
Kära min far! . . gå härifrån;
Man mig sagt, at bröstet kan lida
Då man sjunger så när vid än;

INGEMAR,

Om här jag vill bli kvar,
Skall ditt bifall jag förbida? —
Hvad omsorg för sin far
I dag den token har!

(Sven ställer sig framför sin far, för at hindra honom at se Maja,

Kärleken på Landsbygden.

SVEN,

Men min Far! . . Ni ju hvar dag plår taga
Den middagsömn, som just Er hålsa gör?
Lår ock den hvilan Er nu behåga,
Ni alldrig den försumma bår.

INGEMAR, med besinnande,

Det år för sent nu mer,
Jag till festen mig bår laga;
Jag till Slottet mig beger
At se hvad anstalt sker.

SVEN.

TON: *Que ne suis je la fougere &c.*
I Er båt Ni då kan fara,
Det långt mera nöjsamt år.

INGEMAR.

Nej, det dubbelt långt plår vara,
Jag för länge dröja lår.

SVEN, pekar dit där Maja ligger,

Soln från denna sidan bränner,
Dår hon all sin klarhet har . . . .
Men Ni utåt ån ju känner,
At ej ögat skada tar?

INGEMAR.

Godt! — Men du dig nu bår laga
Till at vinna pris i qvåll.

SVEN, teknar åter om Maja.

At en dyrbar pris få taga,
Ack! hvem vill ej vara snåll?

(Fader Ingemar nickar, som han finne sig någd med svaret,
Han sårter sig i båten och ror bort.)

FJER-

FJERDE SCENEN.

SVEN. MAJA, vid trådet,

SVEN.

Ton: *Jag vill dyrka vackra könet &c.*

Gud ske lof, at bort han rodde!

Lycksam resa, kåra far!

Alldrig, alldrig Gubben trodde

Hvad hans bortfård önskad var. —

Ack! nu jag måste dit bort mig begifva,

Hjärtat hoppår af kärlek och frögd:

Jag ser för mycket at klok förblifva,

Jag ser för litet at vara nögd.

(Han går i båten.)

2.

Skulle jag här längre bida?

Nej, allt annat vågar jag

För den lyckan, at vid des's fida

Tjusad skåda des's behag.

(Allt medan han rör öfver ån)

Lilla Gud! Ack, värdes ej glömma,

At för henne hvifka mitt namn! . . .

Väck henne ej! — Men låt henne drömma

Hur jag kastar mig i des's famn!

(Han stiger ur båten.)

Ton: *Entends ma voix gemissante &c.*

Ack! hur skön jag henne finner!

Blomman, som vid henne står,

Ej den fågring likna hinner,

Som på hennes kinder råf.

Kärleken på Landsbygden.

KärleksGud! mig ej förneka
 För min fällhet denna lott;
 Låt Zephiren henne smeka,
 Låt mig se och undra blott!

Ack! om för min öma läge,
 Utan at hon väckt kan bli,
 Driftig nog jag kunde våga
 Blott ett litet snatteri? . . .

(Han tar hennes hand.)

För min kärlek, hvilken lycka! . . .

(Haa kysser handen.)

Ack! . . at mer jag icke tör!

På dets mun en kyfs at trycka? . . .

(Haa kysser Maja.)

Himmel! . . jag at vållust dör!

TON: *C'est ici que la parjure &c.*

Ack! Om här jag tordes dröja,

Hennes korg jag gerna bar —

Men jag kunde lått mig röja,

Och bli sedd af hennes far . . . .

(Han vill gå. Maja, som redan vaknade utaf kyssen, vänder nu hufvudet efter Sven, men stiger ej opp.)

MAJA.

Sven! Om bort du dig begifver,

Säg, hvem korgen för mig bär?

SVEN.

Ja, jag gerna hos dig blifver,

Blott det din befallning är.

(Han fäster sig hos henne.)

MAJA.

MAJA,

Hvad jeg utaf længtan brunnit,
At i dag ditt sällskap få! . . .
Men, då jag min önskan vunnit,
Har jag skäl dig förebrå.

SVEN.

Tag då, om du vill, tillbaka
Tag den kyfs jag dig fick ge! . . .

MAJA.

Då jag en gång blir din Maka
Skall det tusend gånger ske.
(De stiga opp.)

DUO.

TON: Den sällbet man i boppet ser &c.
Hvad jeg år nøgd då dig jag ser!
Ej något då mig ångslar mer;

Men då jeg ej ditt sällskap får,
Hur tungt och hårdt mit hjärta slår!

FEMTE SCENEN.

SVEN. MAJA. FADER KROK, med en höp fisk-
redskap på ryggen.

FADER KROK.

TON: *Mennerten Exaudet.*

Jo, si här

Hvar har år!

Kärleken på Landsbygden.

(Till Maja.)

Alla dagar,
 Inne eller ute
 Efter dej som krute,
 Hur går då på slute?
 Ja, jag dej beklagar,
 Flicka! vet,
 Kärlighet
 Bår te putten,
 Gör i evighet
 Te tokar hela tutten;
 Å jag å Profet.

SVEN, under många böckningar,
 Nå, ursåkta Pappa lilla!
 Vi ofs ej betett så illa;
 Samma slag
 Gör blott jag,
 Som Ni gjorde
 Just vid mina år . . .
 Men kanske mer Ni torde,
 Om jag riktigt spår?

FADER KROK,
 Ja! . . . Men du här
 Ståndigt år, &c.

FADER KROK, tar Sven i handen,
 TON; *Alla BondCaplaners skål &c.*
 Men, at tråta år ej min håg,
 Jag tar mitt tal tebaka;
 Hurtiga Goffe! du blir min Måg,
 Blott din Far vill bejaka.

Men

Men om Gubben drar på näsan,
Ska du si jag kan snåsan;

2.

„Flickan te båds för alla snår;
„Liten å qvickögder snåra,
„Snåll å beskedlig hon fåstman nog får,
„Bora hon orkar å vänta,
„Unga Piltar å ej rara!,, —
Så ska ja Gubben svara.

MAJA och SVEN.

DUO.

TEN: *Quand un Amant est inconstant &c.*

Ack, hvilken fällhet Ni Ofs ger!
Jag ren min önskan upfylld ser;

Hans { Far kan icke tveka mer,
Min {

Då {Honom } jag så ömt tillber.
{Henne }

MAJA.

En kärlek af så rent och ädelt slag,

Får snart en dag,

Om han ett hjärta har, des's bifall och behag,

Det hoppas jag.

SVEN.

Jag för en Älskarinnas skuld,
Som blir mig trogen, öm och huld,
Ej byter hela världens guld.

BÅDA.

Ack, hvilken fällhet Ni Ofs ger! &c.

KROK.

FADER KROK.

TON: *Vive un Cordelier du grand convent &c.*

Fy! Er galna kärlekston
Tröttar snart ett åldrigt öra,
Jag gått ur med mina don,
At ett lyckligt fiske göra;
Om du vill i sällskap bli,
Hjelp mej i båten
Med hela bråten! —
Åh! hva du lyfter lått å fri!
Ge henne handen, å stig uti! —

ALLA TRE.

MAJA. } Sven! gif mig handen så stiger jag i!
SVEN. } Här har du handen . . kom, stig uti!
KROK. } Ge henne handen, å stig uti!
(De rö ut.)

2.

FADER KROK.

Säg, om du än at slanta lårt?

SVEN.

Snart jag nog den konsten hinner,

FADER KROK.

Bra, min Gosse! det vorè mej kårt;
Största nöje man dâri finner —
Du, min flicka, som qvickhåndt år,
Lår den dår token,
Sätta på kroken . . .

Tyft! nu nappar det någon hår! . . .

(Han vänder sig och drar opp kroken, utan at få något, i samma ögnablick, då Sven och Maja äro i begrep at kysa hvarandra, Desse draga sig då hastigt tillbaka.)

SVEN,

SVEN.

Nej, det flog felt, men han var när.

ALLA TRE.

Jå, det flog felt, men han var när.

FADER KROK.

Når dina krokor du kasta vill,

Armen du så sträckt skall föra;

Liten hårdighet hjälper till. . . .

(Han kastar ut kroken i det samma Sven sträcker armen om lifvet på Maja.)

SVEN.

Efter Er lärdom jag vill göra,

FADER KROK.

Tyft! passa på! var snäll och qvick! . . .

Jo, denna gången,

Måst år han fången; . . .

Jo, fir du här! jag honom fick!

(Han drar opp en gådda i det samma Sven tar en kyfs af Maja.)

ALLA TRE.

Han	{	Honom fick!	Han	{	Honom fick!
Jag			Jag		

SJET.

SJETTE SCENEN.

DE FÖRRE. FADER INGEMAR i sin båt.

INGEMAR.

Ton: *Så bör en lagklok veta &c.*

Den Festen lär bli åkta;

Jag ren i glädjen spår,

I brottas och i fåkta

At Sven på alla rår. —

(Blir varse sin båt vid Fiskarens strand.)

Hvad nu? Et konstgrep åter?

Min båt är flyttad hit! . . .

SVEN *stammar och talar mjekigt af rådhåga,*
Min söta far . . . förlåter . . .

Jag . . . rodde bara dit.

INGEMAR *härmar honom.*

Ja så, du rodde dit!

Du rodde bara dit?

FADER KRÖK.

Ton: *Ack du min moder, säg hvem dig sände &c.*

Nå, kära Granne! vi förlikas böra,

Vår vänskap länge räckt;

Er son förstört mia dotters hjärta röra,

Hon hans ömhet väckt.

Vill Ni bejaka

Blir hon hans maka

Och vi bägge slägt;

Sen utan fladder

Får Ni stå fadder,

Å då går pårfåkt! —

Såg, ska det ej bli bra,

Grannas far, hva ba?

Trall,

Grannas far, hva ba?

INGEMAR.

TON: *Movitz stod i Paulun &c.*

Jo! Ni tyckte Ert gräl

Skulle låta få väl?

Då blef hans öde, min själ,

Med hustrun at svälta ihjäl.

FADER KROK.

Hvarför svarar Ni så?

Kan Ni intet förstå,

At allting lyckligt plår gå,

Där man ser idoghet rå?

INGEMAR.

Jo, jag hushållat som klok:

Fordringar fullt i min bok;

Men Ni är blott, Fader Krok,

En Fiskare, fattiger tok. —

Mölnarn, tro mina ord,

Brödlös alldrig är spord,

Men då Er möda är gord

Ni riktar blott Herrskapets bord.

FADER KROK.

TON: *Stegdansén.*

Håll Fader Ingmar! och lär er at veta,

Det Ni åt en Fiskare bör ge respect;

Han bör en allmän Lärmaästare heta

För hvar och ett Stånd, till at föda sig kåckt.

B

Ingen

.|. Ingen i världen så stor än var
 Som af hans konst ej lärdomar tar .|. bis
 Håll Fader Ingmar! och lär Er at veta
 Det Ni åt en Fiskare bör ge respect;
 Han bör en allmän Lärmåftare heta
 För hvart och ett stånd, till at iöda sig käck.

2.

Se, uti nätet hur den Advocaten
 Han fångar en Domare, myndig och skarp;
 Och den där Penninge juden, den Saten,
 Han lär utaf ofs till at dra sina varp.
 .|. Det kommer mängen Marknadstok
 Och nappar på listiga Köpmannens krok .|. bis
 Statsmannen sjelf bör som vi, på min åra
 Sin fiskebragd sköta med varsammer hand,
 Ja, till och med utaf Ofs kan han lära
 At styra båten försiktigt i land.

(De stiga i land,)

BÅDA.

INGEMAR.

Åh! då å strunt alltihop då Ni pratar,
 Å då Ni vill önska då alleri sker;
 Allt hvad som ges, utom pengar, jag ratar,
 När Fiskorn har litet har Mólnaren mer.
 Liknar Ni väl Era krokar å garn,
 Mot mina mjölsäckar och min qvarn?
 Nej, då å strunt &c.

F. KROK.

Ja, Fader Ingmar
 Så lär Er at veta &c.

MAJA

MAJA OCH SVEN, hvardera till sin far.

TON: *Mon destin est assez doux &c.*

Ack, min Far! Er Son Er } ber,
 Er Dotter }

At Ni ej förifrar Er;

Fåfångt Ni mig vill dömma,

Honom { at förglömma.
 Henne }

Det Er ej förtörna bör

At jag Honom { blott tillhör . . .
 Henne }

Ack! låt Ofs Er berömma,

Och vår lycka gör!

SVEN.

Ack! jag förtviflad blifver,

Om jag från henne skild mig ser.

MAJA.

Ni hjärtat ur mig rifver,

Om jag ej Sven får älska mer —

Egenkärleken ej må

Uppå Fadershjärtat rå,

När Kärleks-Guden bifall gifver,

At Edra barn sin fällhet nå.

QUATUOR.

MAJA och SVEN	{	Ack, min Far! Er	{	Dotter	} ber
		Son er			
		At Ni ej förifrar Er,	{	Fåfångt Ni mig vill dömma	
		Honom { at förglömma; Henne }			

MAJA { Det er ej förtörna bår,
 och { At jag Honom } blott tillhör, . .
           { At jag Henne }
 SVEN. { Ack! låt Ofs er berömma,
           { Och vår lycka gör!

FADER { Nej, min Dotter! sjelf du ser,
 KROK. { At han ej vill höra mer;
           { Det endast mig förtryter,
           { At lå groft han skryter. —
           { Dock, jag glömmmer slik förtret,
           { Och all hans förmodgenhet
           { Ej mot min hålsa byter,
           { Och min idoghet.

FADER { Nej! Jag vill ej höra mer,
 INGE { Alldrig jag mitt bifall ger;
 MAR. { Det billigt mig förtryter,
           { När en fattig skryter. —
           { Mins, jag är din far! Och vet,
           { At jag min förmodgenhet
           { Ej mot en flicka byter
           { Uri ufelhet.

SJUNDE SCENEN.

DE FÖRRE, BERTRAND, med en Nyckelharpa,

BERTRAND

TON: *Lustigt jag nu i Borgmästar Galla &c.*

Herra ko knós!

Som Grefven vill befalla,

Tralliralliralla .|. .

Hvar

Hvar må fin Tös
Får dansa nu å tralla,
Ja ska slå mej lös.

2.

Surra er Bas
Nu spelemänner alla,
Fallirallirolla . |,
Lustigt Calas,
Som dundra ska, å skalla?
Då blir inte fnas.

(Ingemar befäller Sven genom ett tecken, at fara tillbaka i sin båt, Han sjelf stiger uti den andra.)

OTTONDE SCENEN.

DE FÖRRE. SPELMÄNNER med Violon, Lyror, &c,
BONDFOLK af hågge könen.

EN SPELMAN.

TON: *La Marche du Roi de Prusse.*

Vår Husbonde nådig, vördad och kår,
I dag han åter ådelmodig år:
Han på sitt Slott ger en ståt,
Dit alla få följas åt,
Och den som hurtigast år
Han en belöning förår,
Och pengar får man åfven ta . . . .

BERTRAND.

Serra tri! då ska bli bra!

B 3

SPEL-

Kärleken på Landsbygden.

SPELMANNEN.

Den vigast är i öfningar och dans,
Får tolf Dukater och en krans.

DEN ANDRE SPELMANNEN.

Och den i brottande som en öfverman rår,
At han sin karl til marken slår,
Båd penningar' och kläder får.

FÖRSTE SPELMANNEN.

Och den med sin båga man ser,
Som Fogeln snällt skjuter ner',
Riksdalrar hundra han ger,
At knapt en Herre finnas lår,
Som så ädelmodig är:
Han på sitt Slott ger en ståt
Dit alla få följas åt,
Och den som hurtigast är
Han en belöning förår,
Och pengar får man äfven ta. . .

BERTRAND.

Serra tri! då ska bli bra!

EN BONDPIGA.

TON: *Ne v'la-z-il pas que j'aime.*

Kåra Kersti, hva tycker du,
Om långa Pelle vinner?

EN ANNAN.

Än stora Jan? Vals-flapperbu!
Knapt hanses make man finner.

BER.

BERTRAND.

Än då jag? — kan tro, ja frestar på;
Tror Ni hos mej blir felet?

EN BONDDRÅNG.

Tälamo! få si hurå kan gå;
Ja håller vederspelet.

CHOR, i det de gå.

Vår Husbonde, nådig, vördad å kår,
I dag han åter ådelmodig år:
Han på sitt Slott ger en ståt,
Dit alla få följas år,
Och den som hurtigast år,
Han en belöning förår;
Och pengar får man åfven ta. . .

BERTRAND.

Serra-tri! då ska bli bra!

(Fader Ingemar, som en stund stått och hört på dem, går
in i sin qvarn. Sven gör tecken åt Maja, at stanna qvar.)

NIONDE SCENEN.

MAJA. SVEN.

SVEN.

TON: *Colin a des yeux charmans & c.*

Ack min Vån, blif litet qvar!
För min kärlek hvilken plåga! . . .
Frukta likväl ej min för,
Han ej qvåfva kan min låga.

B 4

MAJA.

Kärleken på Landsbygden.

MAJA.

Hvad som hållt mig ödet gör,
Mitt hjärta endast dig tillhör.

BÅDA.

Hvad som hållt mig &c.

SVEN.

Trösta dock det qual jag bår,
Såg, kan jag en önskan våga?

(Han visar sin båga.)

Jag en bandros blott begår,
För at pryda få min båga.

MAJA.

Jag den gärna skänka vill,
Se här, min Vän! han hör dig till.

2.

Af de blommor kring dig stå,
En bukett jag ville båra;
Men då vi hvarann ej nå,
Fåfångt något Vi begåra.

SVEN.

Om din hand ej når till mig,
Mitt hjärta likväl är hos dig.

BÅDA.

Om din hand &c.

SVEN.

Vid en sten din bandros fåst,
Och till mig den hurtigt kasta!
I vår oro är det bäst,
At vi finna råd och hafta.

(De besina sig litet; Hvarefter Sven kysser buketten och Maja bandrosen.)

Ack!

Ack! på den ros, som här jag bandt,
Tag af min trohet denna pant!

MAJA.

På din bandros, kära Sven,
Jag en kys vill äfven trycka:
Tag den! . . . Ack! . . . en dylik ån! . . .
Enda känslan af vår lycka!

(De kasta.)

SVEN.

Tag bort min kys af den skänk du fått! . . .
Ack! för min kärlek hvad ljuslig lott!

BÅDA.

Tag bort min kys &c.

DUO.

TON: *Vous habitans de ce séjour champêtre &c.*

Hvad ögnablick!

Hvad känslor för mitt hjärta!

Denna ros, jag fick,

Mildrar ömt min sinärta . . . .

Jag i min tjusning spår,

At jag min önskan når;

Den öm och trogen brinner

En gång sin sällhet binner.

Ack, ja!

Jag kan mig ej bedra:

Den öm och trogen brinner

En gång sin sällhet hinner.

TIONDE SCENEN.

DE FÖRRE. FADER INGEMAR.
INGEMAR.

TON: *Kära Herr Länsman jag spände för Chaisen &c.*
Nu ä då rasande! Åke då foten?
Å ja ej far? Eller ska ja ej rå?
Den dåra snärtan å den här krabaten
Kan jag nu alleri åtkilda få.
Hva ska väl täcken förtrolighet båda?
Hör! Fader Krok! Fader Krok! Fader Krok!

ELFTE SCENEN.

DE FÖRRE. FADER KROK, utkommer vid ro-
pet, och förundrar sig öfver Ingemars ifver, den haa em-
fäder skrattar åt.

INGEMAR.

Stång in er flicka, då vill jag Er råda,
Stång henne in! — Annars går då på tok.
(Han låser fast hätarne med stora hånglås, och leder Sven
in. — Fader Krok går in med sin dotter, och ler, o-
förmärkt för henne, öfver Ingemars häftighet.)

ANDRA ACTEN.

FÖRSTA SCENEN.

MAJA, Ensam.

TON: *Que le soleil dans la plaine &c.*

Kärlek! Du, som väckt min plåga,

Skänk mitt hjärta äfven tröst!

Bör få ren och trogen låga

Fäfångt tåra öma bröst? —

Älskade Vän!

I alla öden

Alldrig min kärlek tar något slut;

Blott sjelfva döden

Släcker den ut.

Om mitt hjärta till at vinna,

Tusend Herdar möda sig,

Blott för en jag dock kan brinna,

Och, min Sven! det är för dig.

Älskade Vän! &c.

Din Far vill efter Summor fråga,

Mer ädelt Du din sak förstår:

Du ser blott på min öma låga

Och räknar mina femton år.

Älskade Vän! &c.

ANDRA SCENEN.

MAJA. FADER KROK.

(När Maja blir varse sin Far, söker hon at dölja sina utbrott för honom, och ställer sig något blyg och enfaldig. Han kommer ut, liksom han lurade efter henne.)

FADER KROK.

TON:

Näsfi! hon kan ej trifvas inne?
 Ja, kärlek å en fasslig påst;
 Slå dessa griller ur ditt sinne;
 Lyd mej, min flicka! det är bäst,
 Å vill du mina råd ej höra,
 Men vara trelsk å obstinat;
 Så ska du si hva jag kan göra
 Mot din kaptis å Mjölhnarns prat.

TON: *Je suis un ferrurier, un ferrurier d'amour &c.*
 (Med en faderlig mine.)

Du är en liten mö — en liten mö; hör på:
 En förmaning .|. du skall få . . . .

MAJA.

Ni kan Er vilja tyda,
 Min vördnad nekar ej;
 Och gerna jag vill lyda,
 Men hjärtat säger nej.

FADER KROK. Upretad.

Hör på hur vig i mun hon står!
 Te punct jag inte tala får.

2.

(Vänligt.)

Du är en liten Må — en liten Må; hör på;
Du nr hågen .|. Sven skall slå.

MAJA.

Vi Ols få dyrt förpligtat
At evig trohet ha;
Hans kärlek aldrig svigtat,
Och jag kan ej bedra.

FADER KROK, Upretad.

Nej; hör hur vig i mun hon står!
Te punct jag aldrig tala får.

3.

(Vänligt.)

Du är en liten Må — en liten Må; hör på,
Mången Fåstman .|. ges ändå.

MAJA.

Åck! jag kan aldrig hinna
I mina lefnads-dar,
At någon Ålkling finna
Som bättre hjärta har.

FADER KROK, Upretad.

Nå! Måken jag ej trodde se!
Men då jag vill ska ändå ske.

(Det höres ett rop bakom Theatern, men som det vore på
långt afstånd.)

CHORUS. (bakom Theatern.)

Ha! . . ha! . . . ; skamlig och våt,

Hemåt! hemåt tar han sin stråt.

(Maja springer af örolighet at se framåt landsvägen.)

FADER

FADER KROK, leder henne tillbaka,
 Si bara hur hon springer!
 Å då Bertrand blott är,
 Si där!

CHORUS, bakom Theatern,
 Ho! . . . ho! . . . skömlig å våt,
 Hemåt, hemåt tog han sin stråt.

TREDJE SCENEN.

MAJA. BERTRAND. FADER KROK.

(Bertrands räck är rifven i två delar, allt ifrån halskragen.
 Vatnet rinner utaf honom, Han fryser och darrar, o. s. v.)

FADER KROK.

Ton: *Badinons sans cesse &c.*

Si hans räck! . . . si vesten! . . .
 Åh bevars, hur den stackarn fir ut!

BERTRAND.

Jø, för mej den festen
 Fick ett snöplit slut;
 Hvar lem å krossad,
 Jag å inte torr på minsta klut;
 Å därte förlossad
 Må en svullen trut.

Ton: *I bafven det väl bördt at Balen ban slöts uri putten.*

Go vänner! jag Er säja ska, om Ni vill:
 Då går så lätt te komma på kneken;
 Hållt när man å girug å årelyften till, . . .
 Gu nå mej, fatti fan! jag alldei förgåter den leken.

2.

Ja tänkte te söka bå åra å ros;
Då går så lätt te komma på kneken;
En nåsbränder fatan ja vandra min kos . . .
Gu nå mej, fatti fan! jag allri förgäter den leken.

3.

Jag alleri trodde, när te Herrgåln ja drog:
Då går så lätt te komma på kneken;
Men hör, ska Ni höra hva ånda då tog. . . .
Gu nå mej, fatti fan! jag allri förgäter den leken.

Ton: *Abasverus var så mågtig &c.*

Många, många hårligheter,
Dån åf pukor å trumpeter!

Å på Läktarni granna Fruar från Stan

Rundt kring hela Plan. —

Raska Gotsar ifrån alla håll,

Vackra flickor, Kärngar, Ånglar å Troll, —

En förfårlig skara

Sågs förfamlad vara —

Å ja må! som va ett noll.

2.

Strax därpå så gafs signalen

At vi skulle börja balen:

Ja iöll kull i deras första dans,

Å mitte lå min krans!

Sen i starka tag, i brytningar å hopp,

Fåfångt piöte jag min arma kropp;

Men fick brutna led r

Når bå mynt å heder

Mjölmar-Sven sågs båra opp.

Ton:

TON: *Fandango uti Alonzo och Cora.*

Då va fanders napptag ska Ni veta,

Når må Sven ja kom i fäl:

Vafferra, hva ja hölls å streta!

Ja tänkte göra allt så väl . . .

Aj, aj, oj, min fida!

Aj! då gör ondt i nacken!

Aj, aj, aj, aj! min fida!

Aj, då gör ondt i nacken!

I alla mina dar

Så får ja därför lida —

Då va en fatans kar

Te slå mej groft i backen;

Han i mej så tog,

At ja på hufvu stog;

Gunås! då va ej nog,

Men man på köpet mej belog . . . ;

Oj, oj! . . . Oj, oj! . . . .

Jag från platsen vandra;

Strax så kom där andra,

Men di va mej lika

Å fick må ge svika;

Då va fan den kroppen,

Ingen nådde oppen,

Utan då roptes: *Bravo!*

Åf hela Herrskaps troppen;

Alla mot honom tappa,

Fruarna hämdren klappa,

Å så därpå Trumpeterna;

Trarara! . . . trarara! . . . .

Ja va förlorad ren
Uti både arm å ben;
Dock va då bland Bøndren en,
Som hjälpte mej på en gren:
Besitta tåcka funder!
Dår va en dam inunder,
Å ja mej vilte luta
Når Sven skulle foglen skjuta:
Men når pilen hven
Ja damp utåf min gren
I vatne just pladask
A dår låg ja likfom en mask . . .
Hu, hu! . . . hu, hu! . . .

Sift ja te botten stjelpte,
Gu vet hvem opp mej hjälpte!
Vatne jag åf mej ruska
Å börja hemåt kufka;
Alla åf glådje ropa:
Sven vinner alltibopa!
Når jag i mjugg fick svåra,
Alldrig at mera söka åra —
Nej, Sven va en grobijan,
Ja just en åkta lutteran!

FADER KROK.

TON: *Au coin de feu.*

Låt nu bli allt, jag beder,
Om Sven och om hans heder
At sladdra mer.

Kärleken på Landsbygden.

BERTRAND.

Historjen jag ock slutar,
När jag at önska klutar
Mej hem beger.

(Han går.)

FJERDE SCENEN.

MAJA, FADER KROK.

Samma ton.

Så kom nu in, min flicka!
Jag råder dej till pricka,
At lyda, mej;
Låt Sven all åra vinna,
Men han dock ej skall himna,
At åga dej.

(De gå icke in förr än efter några ögnablick. Maja blir
imillertid varse, Sven och tekvar åt honom, at hon ser
honom.)

FEMTE SCENEN.

SVEN, *Ensam*, i en ny klädning med krans på
hufvudet och guirlander om sin häga. Bandrosen han fick
af Maja synes tydligt på hägan.

TON: *Colinette est faite pour plaire &c.*

Jag mig lycklig borde finna,
Denna prydnad tyckes skön;
Men ack! En trogen Ålskarinna
Dock alltid blir den bästa Segerlön.

De,

Du, som så troget jag tillbeder,
Ack! hvilken fällhet till min heder
Om denna krans jag nu ses bära
Din tåcka hand mig fått föråra!

Jag mig lycklig borde finna.
Denna prydnad tyckes skön;
Men ack! . . . En trogen Ålskarinna
Dock alltid blir den bästa Segerlön.

TON: *Ballet uti Armide.*
Men fåfångt jag står här,
Sitt nöje hjärtat ock begär;
Min flicka jag bör se,
Och ditåt mig bege.

Min kära Far! Du tänkte fästa
Hvar båt för mig med starka lås;
Men jag är Goffe till at fresta
Om ej den ena lös kan fås.

(Han tar en yxa, som ligger till hands vid stranden, och
hugger hurtigt utaf en slå vid lilla bryggan, hvarvid bå-
tarne äro fastlåste.)

2.

Åh! det gick ganska bra!
Jag snart får Majas sällskap ha;
(Han går i båten och ror öfver.)
Af glädje hjärtat slår
När denna strand jag når.
Den lyckan som i dag jag funnit
Jag kan med dubbel glädje se,
Om den belöning som jag vunnit,
Jag henne får till hemgift ge.

SJETTE SCENEN.

MAJA, i ett fenster öfver Ån. SVEN, i sin båt
inunder fenstret.

MAJA.

3.

Ack, Sven! förgåfves är,
At du för mej dig visar här;
Hvar dörr är låst i lås,
Och jag af sorg förgås, —
Dock ofs det nöjet ödet gifver,
At vi tillsammans tala få;
Och blott du i din båt förhufver,
Jeg natten vill i fenstret stå.

DUO.

TON: *Lorsque Annette est avec Lubin &c.*
För mitt hjärta hvad frôgd det är,

MAJA. { När jag min Älskare kan finna,

SVEN. { När jag får se min Älskarinna,

Ej större sällhet jag begår,

Ån evigt at för mig

han	{	skall af trohet brinna.
hon		

SVEN.

TON: *Blott en narr fäller mod och gråter &c.*

Tyft! jag nu ett medel finner,

För at vinna få mitt hopp. . .

(Han stiger i åmbaret.)

Drag du detta åmbar opp,

Söta vän, at dig jag hinner!

(Sven)

(Sven har en fot i åmbaret, hvilket Maja drar opp. Han håller med ena handen i tåget, och hjälper sig imillertid med andra handen och foten uppföre knuten af bygghingen.)

MAJA.

Nej, kåra du! för tungt det är,
Och styrkan snart mig svika lår.

MAJA.

Nej, kåra du &c.
Och styrkan &c.

SVEN!

Ack, kåra du! det tungt ej är,
Och styrkan dig ej svika lår.

SVEN.

Friska tag! jag sjelf mig hjälper,
Utåt timbret . . . bra det går! . . .

MAJA.

Ack! du väl dig akta får,
At du ej i vatnet stjelper!
Men, kåra Sven, för tungt det är;
Och styrkan snart mig svika lår.

MAJA

Ack! kåra du för tungt det är;
Och styrkan snart mig svika lår.

SVEN.

Ack, kåra du! det tungt ej är,
Och styrkan dig ej svika lår.

(Sven har ej hunnit högre, än at han är midt imellan fen-
året och ån.)

SJUNDE SCENEN.

DE FÖRRE. FADER KROK, *innanför.*

FADER KROK.

TON: *Lubin Er vill bröllops bjuder &c.*

Nå! till fångs du ren horst vara;

Såg hvad här du göra har?

MAJA, *förkräckt.*

Ack! . . . ett änbar . . . vatten . . . bara

Jag . . . drar opp . . . min sôta far!

FADER KROK.

Men hvarför? å till hvad ånda,

Såg, få fent at sådant sker?

Slåpp åf! . . . Jag allt vill sånda

I ån tillbakars ner!

ALLA TRE.

MAJA och SVEN.

Ack! kunde vårre hånda?

Jag mej förlorad fer.

FADER KROK.

Slåpp åf! . . . Du allt kan sånda

I ån tillbakars ner.

MAJA, *ger sin far råget.*

Ack, min far! för allt jag beder,

Slåpp ej detta råget af!

Jag förtviflad då bereder

Ner i elfven strax min graf.

FADER

FADER KROK.

Men hvarför? å till hvad ända
Såg, så sent at sådant sker?
Lappri! jag allt vill fånda
I ån tillbakars ner.

MAJA och SVEN.

Ack! kunde värre hånda?
Jag mig förlorad ser.

FADER KROK.

Lappri! jag allt vill fånda
I ån tillbakars ner.

OTTONDE SCENEN.

DE FÖREE. FADER INGEMAR.

INGEMAR.

TON: *Evas kön, du lilla råcka skara &c.*
Stolt och stor af segren som han vunnit,
Pilten har glömt hem till sin far at gå. —
Mån han sig hos Fiskarn ej infunnit,
At med Dottren kärleksmöte få?
En aning mig därom förvissar . . . .
Ja, ja, jag gissar
At det är så.

SVEN.

Olycklig jag, om denne hissar! . . . .
Ack se min far! . . . . hur skall det gå? —

C 4

FADER

Kärleken på Landsbygden.

FADER KROK, vindar opp åmbaret.

Åjå, åjåhå!

Åhå, si nu, dra på!

Talja, talja på,

Då ska väl gå!

MAJA och SVEN.

Jag förlorad är,

I ån han { störtas lår;

Ja, hon { ett mål lår bli

För bägges { raseri.

INGEMAR.

Ack! hvad ser jag där?

Nå tänk, at Sven det är! . . .

Aj, vafferra tri!

Hvad skall väl detta bli?

FADER KROK och INGEMAR.

Herra-dundra-rasa-tri!

Hva å då som jag här får si?

Ja, gudförlåta mej, jag svår!

Men detta falligt är.

MAJA och SVEN.

Ja! jag vist förlorad är!

I ån han { säkert störta lår! . . . .

Ack, min far! min bästa far!

Er vrede mot mig spar!

FADER

FADER KROK.

TON: Nu Tyska klockorna ringa, Gud ske lof &c.

Högfäta Granne! Till Er härm Ni ler,
Hur han fläckat flickans heder, namn å annat mer;
Om åt detta allt Ni ej uprättelse ger,
Flux i elfven utan skonsmål han skall stjelpas ner.

INGEMAR, rör öfver.

Jag å i knipen! . . . . Då min enda Sön? . . . .
Kåra Fader Krok slåpp inte Gossen ner i ån!
Ja ska gerna Er bevilja hva Ni begår —
Kåra, hjälpen in! Si hela Skaran kommer dår!

NIONDE SCENEN.

FADER INGEMAR. BONDFOLK AF BÅGGE

KÖNEN, m. m. Eller De samme som varit på festen vid
Slottet,

CHORUS, utom Theatern,

TON: *Ballet i Roland.*

Ej vår Bygd kan nånfin glömma

Sådan Herre at berömma;

All vår kärlek och all heder

Sig hans ådelmod bereder . . . .

De komma in vid reprisen. Fader Krok har under detta
tagit in Sven genom fenstret, men icke hunnit göra det
fortare, ån at de främste Bånderne blivut det varje.

EN BONDE.

Nå Raggen! . . . . Granne min!

Sicken syn! Hva kan då båda?

Sir du hur han kryper in!

EN DRÅNG.

Ja tror at stjelfva Sven
 Just då va vi dår fick skåda!
 Han i dag å Lyckans vån.

ALLA i CHOR.

Åck! sin glådje till at öka,
 Han sin flicka velat söka! —
 Det i förtid år at spöka
 När man slika vågar tar.
 Se hur kärleken kan hinna,
 Alla tvång at öfvervinna! —
 Men si Ingmar! . . . skall man sinna,
 At han Er till Ledsvån har?

(Ingemar blir flat och de bry honom.)

CHORUS af somlige, med flickorna.

Ton: Finale af Herr Haydn.

Låt Ofs Er då önska lycka!
 Er Son all åra vann;
 De blommor honom smycka
 Nu delas åt en ann.

NÅGRE DRÅNGAR.

Det hånder raske Gossar få,
 At de med lilla Guden gå,
 Och söka hvilans ljufva harnå
 Från segren uti flickans famn.

ALLA.

ALLA.

Låt Ofs Er då önska lycka!
Er Son all åra vann;
De blommor honom snycka
Nu delas åt en ann.

TIONDE SCENEN.

DE FÖRRE. FADER KROK. MAJA. SVEN.
BERTRAND.

MAJA och SVEN.

TON: *Balletten i Roland.*

Ack! hvad fällhet nu jag hunnit!

Jag min Älskare har {
Älskarinna { vunnit;

Om min kärlek något felat,

Har ^{de} min { far mig tillgift delat.

FADER INGEMAR till Bändren.

De ock mitt bifall få —

Ni, som skål till löje funnit,

Hva har Ni te säja då?

GOSSARNE och FLICKORNA,

Vi vår glädje blott förklara,

Och vårt hjärta önskar bara,

At vi utan samma fara

Mätte samma fällhet nå!

(Sven sätter sin krans och guirlanderne på Maja.)

ALLA.

Kärleken på Landsbygden.

ALLA.

TON : *Finalen af Haydn.*

Låt Ofs Er då önska lycka!

Er Son all ära vann,

De blommor honom snycka

Nu delas med en ann.

BERTRAND, som under allt detta roat sig at
ideligen se på Månan.

Si den där, hur mildt på Ofs hon ser!

Så klar åt Er

Hon myser å hon ler!

Ja men,

Just den,

Ännu mångt vackert Brudepar

Till bröllopsfackla har.

FADER KROK OCH NÅGRE BÖNDER.

Den stollen med firt dumma gäp,

Ska prata jämt uti sin galenskap!

FADER KROK, till Ingemar.

Låt Ofs blott på nöjen tänka,

Vår tvift jag ren förglömt.

Till Sven.

Den skatt jag dig måst skänka

Låt si du vårdar ömt.

FADER INGEMAR till Maja.

Du tycks som Brud så skön å rar,

Liksom min sälli Hustru var;

Men

Men vårda väl den plikt du har,
Ty Sven kan hämnas som hans far.

KERSTIN.

Samma ton som i början af Piecen.
Hur gör du må din Pelle?
Vill må honom du bygga bo?

CAJSA.

Kan tro! —
Här gifves mängen fälle,
Som ville få hans ställe . . . . .
Men, då å långa Pelle,
Ja må honom vill bygga bo —

KERSTIN.

Kan tro?

GOSSARNE.

Åh, kära Kersti! få si på stan,
Åf samma skål Ni tar stora Jan!
Hållt å bäst å gammal å van,
Sjelf så för Ofs Ni ljöng härom dan,
Cajsa må Pelle nöjes,
Å Jan, som en kar, uphöjes;
Han å berömd af vår Capellan. —
Jo, kära Kersti! få si på Stan,
Åf samma skål Ni tar stora Jan.

MAJA och SVEN.

TON: *Ballerren i Roland.*

Nöjd och föll jag mer ej klagar;
Ack! hvad mångd af ljufva dagar

Kärleken på Landsbygden.

Under Kärleks-Gudens lagar
Förtjust jag mig vill spå!

FADER INGMAR och FADER KROK.

Sök till at göra då
Hvad den andra blott behagar,
Om Ni vill då ska få gå.

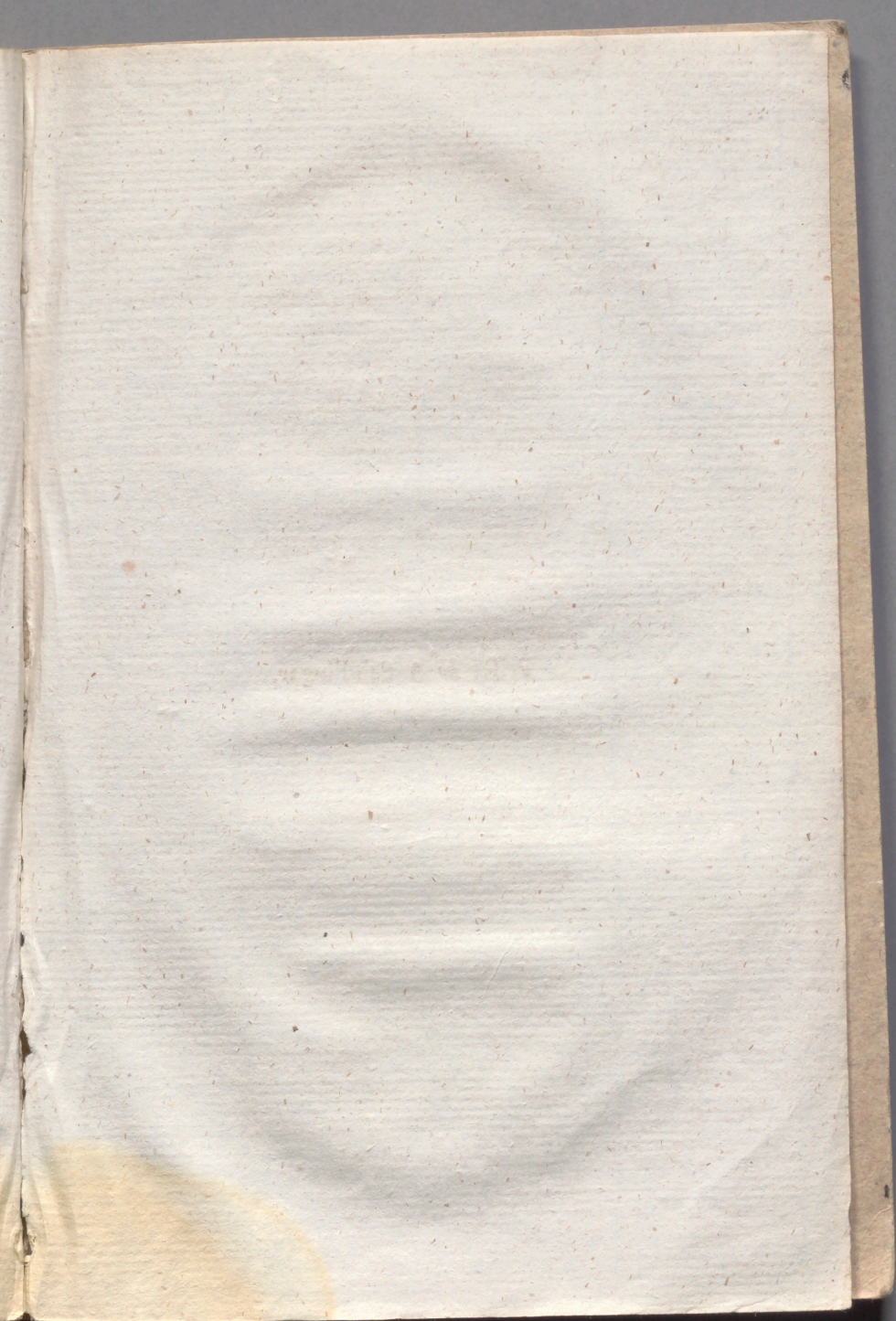
MAJA och SVEN. | GOSSARNE och FLICKORNA.
Nögd och fäll &c. | Vi vår glädje må förklara; &c.

ALLA till *Åskådarne.*

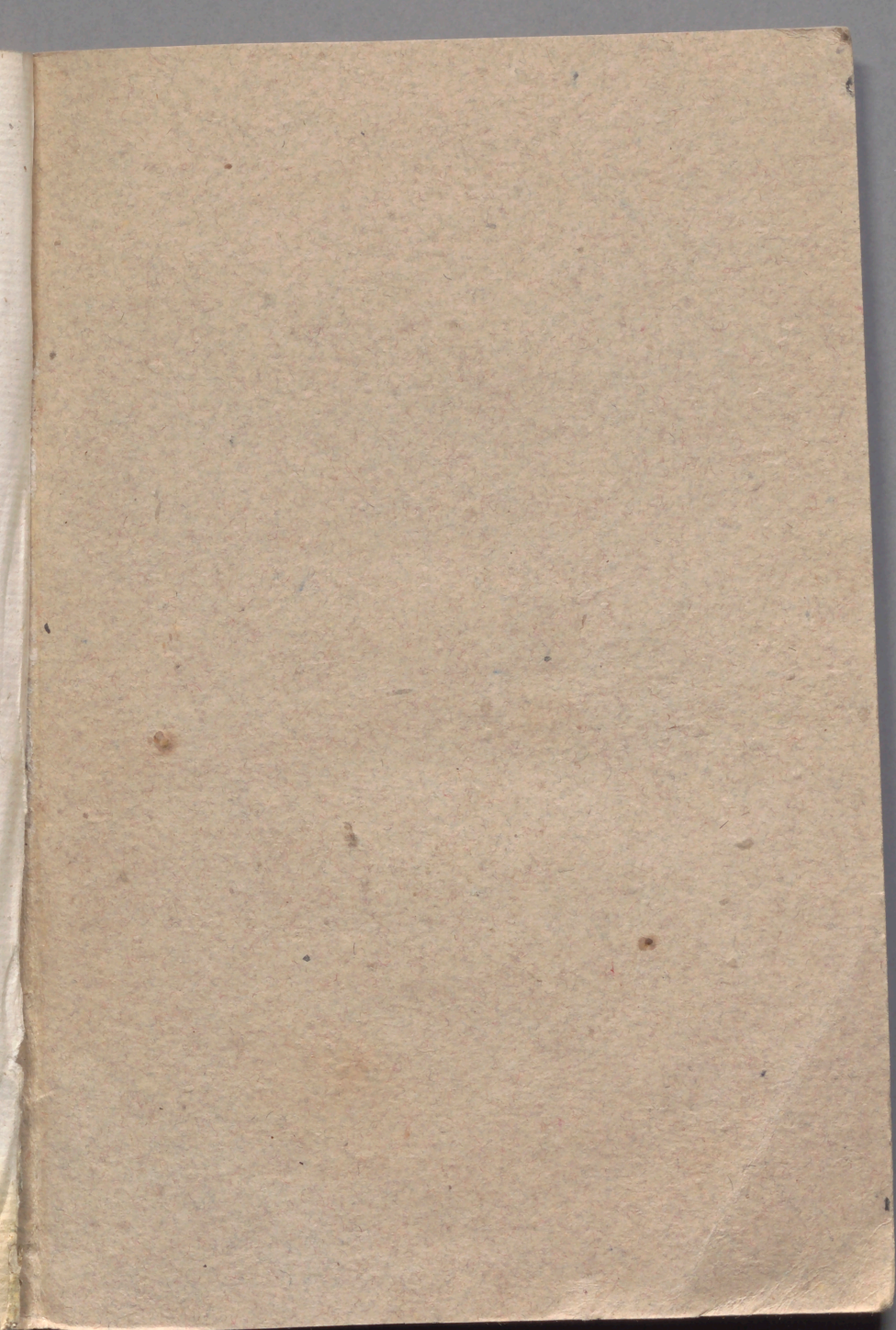
At fullkomligheten hinna,
Vår konst är allt för svag;
Må vi den lyckan vinna,
At dock Er ynneft finna,
Då vår förnämsta lag
Är blott Ert välbehag!

Slut.

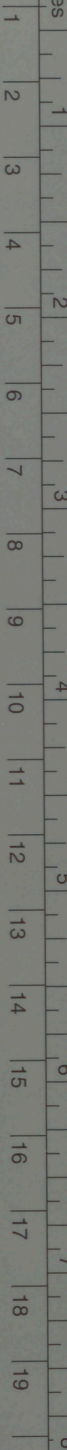

Priset är 8 Schillingar.

Inches

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

